

4504
760

H (Ref. snatv.) Lx A

6:e häft.

STOCKHOLMS

NATTFJÄRILAR

Pikant nyheter

Pikant betyg!

PIKANTA SKILDBINGAR

FRÅN

GATA OCH BOUDOIR.

VACKRA ELSA

Pris 25 löre.

Tredje bilden.

Vackra Elsa.

KAP. I.

Ur askan i elden.

n vinternatt syntes en ung flicka springa öfver Blasiholmstorget, hack i häl förföljd af en mansperson.

»Hjelp, hjelp!» skrek hon till en mötande äldre herre af ståtligt yttre. Med en ynglings vighet ilade han mot flickan, om hvars lif han slog ena armen, under det han gjorde den andra färdig att mottaga ett eventuellt anfall af förföljaren. Men denne hejdade sig något snopen, gjorde plötsligt helt om och tog till flykten.

»Huru är det, mitt barn?» frågade den gamle herrn, alltjemt hållande armen om flickans lif.

»Gud vare lof, att jag fick hjelp!» utbrast hon och höjde mot sin räddare ett par lifliga gråblå ögon, i hvilka både rädsla och tacksamhet lästes; »han har förföljt mig — jag vet ej hvad han ville — o, så hemsk han såg ut!»

»Lugna er, lugna er», sade den gamle herrn, »tag nu min arm och tala om historien för mig.»

Arm i arm gingo de sakta ned för Arsenalsgatan. Den unga flickan talade helt förtroendefullt om, att hon hette Elsa — Elsa Schybeck, hade från en hattfabrik, der hon arbetade tillsammans med en kusin, och det långt in på nätterna ibland, följt denna hem, att hon sjelf bodde på Mariagatan, der hon hade sin mamma, som gick i hus som hjälpqvinna, och att hon på vägen dit blifvit tilltalad af en för resten välklädd mansperson, att hon bedt honom gå sin väg och att han hade sådana hemska svarta ögon — »o hvad jag blef rädd, jag såg inte mycket mer af hans ansigte, ty det är ju så mörkt, men de der ögonen kommer jag aldrig att glömma. Och så förföljde han mig och — ja resten vet ni sjelf», tillade hon, synbarligen redan lugnad, med en liten nickning och ett gryende småleende.

Den gamle herrn hade med intresse åhört hennes berättelse och under denna med ej mindre intresse studerat sin vackra skyddsling's yttre personlighet. Denna var af så angenäm beskaffenhet, att han kände sig helt het om hjertat och ung på nytt, då han tryckte den unga flickans fylliga arm mot sin.

Hon bar en liten »snibbhatt», hade för öfrigt en ytterst enkel toilett, svart klädning och kort mörk kofta. Snarare öfver än under den

qvinliga medellängden, var hon särdeles kraftigt, men tillika harmoniskt utvecklad; ansigtet var finhyllt, skärt och regelbundet vackert, näsan lätt böjd, munnen kanske något stor, men välformad, pannan hög och vit; några små bruna odygdslockar stucko fram vid tinningarne, och då hon log, bildades de sötaste gropar i kinderna, under det hela ansigtet strålade upp i skålmaktig glädje. Det var dessutom en så underlig blandning af frisk barnslighet och omedvetet koketteri i hennes sätt att tala och bete sig, att hennes följeslagare, huru gammal roué och blaserad han än var, kände sig helt betagen. De befunno sig nu på Gustaf Adolfs torg.

»Huru gammal är ni?» frågade han.

»Sjutton år; hvarför frågar ni det?»

»Hm — min söta vän, skall ni gå hem nu?»

»Ja, visst, hvart eljes — ?»

»Ja, men min lilla vän, jag, som en gång af försynen tyckts skickad att vaka öfver er, borde verkligen ej lemna er så här utan vidare, tänk, om ni råkade illa ut igen — Mariagatan, sade ni — hm — tillåt mig följa er dit — men jag, som har gamla ben, borde då ha en styrketår till den långa färdan —»

»Hvad menar ni?»

»Jo, hör på, ni behöfver också en styrkdryck efter er förskräckelse — jag känner ett hotell nere på lilla Vattugatan — se så bli nu inte rädd min söta flicka, jag kunde ju vara

farfar åt er — der väcker man intet uppsående, när man kommer . . . »

»Men är det rätt . . . går det an . . . ?» stammade flickan och såg mycket tvehågsen ut.

»Visst är det rätt att dricka ett glas champagne — tycker ni inte om champagne?»

»Champagne!» utbrast flickan med glänsande ögon. »Åck, hvad jag många gånger önskat att få dricka sådant, jag har sett på, när folk dricker champagne, det fradgar, det susar! Mamma hade från en bjudning hem något sådant der vin, det fradgade också, men det var så surt, det var bestämdt inte riktig champagne . . . »

Med en liflighet och förtrolighet, som både roade och hänryckte den gamle herrn, fortfor hon att prata och jollra och kom, som det heter »från det ena till det andra», så att han snart kände till både hennes mamma och de bjudningar, der hon plägade passa upp, deras lilla hushåll etc. etc.

Under sitt ordflöde hade hon ej märkt, att de aflägsnat sig från den ursprungliga kosan, och innan hon rätt visste ordet af, stodo de utanför en grå byggnad, som den gamle herrn förklarade vara ett hoteli. Hennes tvekan infann sig åter, men hennes följeslagare tryckte hastigt på knappen till en ringledning, porten öppnades, ett äldre fruntimmer i spetsmössa visade sig och neg så vänligt, då den gamle herrn sade, att han och lilla fröken ville ha litet champagne och

naturligtvis sett trefligt rum att dricka det is som han skämtsamt tillade.

Det hela tedde sig ju så fryntligt och inbjudande, att hon inte kunde se något ondt deri. Och det gjorde ju ingenting, att det var litet sent . . .

I ett litet nätt rum med präktig spegel från golf till tak och en bäddad säng — den kunde de då ha bäddat upp, tänkte Elsa — återfinna vi våra två, framför fyllda champigneglas. Det blef mer än ett glas, ty det är redan den andra långhalsade buteljen som går, men Elsa har knappt lagt märke dertill; hon känner sig så upprymd och belåten, att hon bestämdt skulle våga på en tredje, om det gälde. Med flammande kinder och strålände ögon besvarar hon hans skålar och dricker nära på i botten för hvarje gång.

Han har fattat hennes hand, ja hon tyckte bestämdt, att han en gång kysste den, ehuru hon ej är riktigt säker derpå. — Men hvad gör också det, han kunde ju vara hennes farfar, som han sade, och hon småler vid denna tanke och är nära att högt tala om, hvad hon tänkte.

Vi begagna oss af tillfället på presentera hennes moitié, som är inga mer eller mindre än den på gamla dagar ännu mycket galante assessor Julius Rentz, känd som synnerligen farlig fruntimmerskarl, trots sina 56 år, som han bär med heder. Han ser ännu särdeles bra ut; reslig figur, grå martialiska mustascher, ett

uttrycksfullt ansigte med spelande qvicka ögon och ett fryntligt om ock teuligen sinligt leende. Han är gift med en helt ung qvinna, mycket vacker och mycket excentrisk, säger man. Deras äktenskap, om inte just olyckligt, lär ändå inte vara bland de lyckligaste. Han är i botten en god människa, den muntre assessorn, påstår man, men något för munter kanske . . . . deri ligger väl felet.

Assessorn har mycket riktigt fattat Elsas hand och äfven slagit sin ena arm om hennes lif, och det är väl just inte farfaderlig ömhet, när allt kommer omkring, som förmår honom att till råga på allt kyssa Elsas friska läppar. Elsa ser litet brydd ut, men han tager hennes runda haka i sin hand och kysser henne en gång till och skrattar så hjertligt godt åt hennes lilla förlägenhet, att hon sjelf måste skratta, hvarför vet hon knappt, men det är så underligt muntert, och det susar nu ej blott i champagneglaset, utan äfven så lustigt i hennes eget lilla hufvud.

»Elsa,» säger assessorn, då hennes ögon börja få benägenhet att sluta sig och hennes hufvud tungt faller mot soffryggen, »du gör klokast i att stanna här öfver natten, se så lyd mitt råd», tillfogar han, då hon fortfarande med slutna ögon gör en matt afvärjande rörelse med handen, »lägg dig i sängen, min flicka, jag skall lägga mig här på soffan.»

Assessorn tog den halfsofvande flickan i sina armar och förde henne till sängen.

»Min lilla sötunge», sade han, »gör nu helt lugnt, som du brukar göra, när du är hemma hos dig, d. v. s. kläd af dig och lägg dig!»

Utän klart medvetande, rent instinktmesigt började flickan vid denna erinran med halfslutna ögon och trötta åtbörder kläda af sig. Assessorn hjälpte henne.

Men han lade sig *ej* på soffan.

Kap. II.

Ett hem'igt kärlekstempel.

Assessor Rentz hade blifvit alldeles insnärjd i kärlekens garn. Han gick omkring bland sina vänner och såg mystisk, men förnöjd ut, och ibland i obehakade ögonblick spetsades hans mun liksom till en kyss.

»Nu har den gamle flickjägaren gjort något godt kap igen — fram med historien!» skrattade klubbvännerna, då de sågo assessorns belåtna minspel. Men assessorn teg. »Då du känner dig lycklig, så tig» resonnerade han med Turgenjeff.

Den som *ej* var alldeles lika lycklig, det var Elsa Schybeck. Hon hade visserligen nu

en liten elegant våning vid en tyst belägen del af Kammakaregatan, hon satt i god ro och gjorde ingenting, fick under denna sysselsättning snöhvita händer, som hon sjelf knappt kunde låta bli att beundra, och hon klädde sig efter sitt eget nyckfulla behag. Assessorn, som kröp som en slaf för hennes fötter, nekade henne intet i den vägen. — Men trots allt detta kände hon sig bunden, förfärligt bunden och ofta grufligt ensam, ty hvad var väl han i sjelfva verket annat än en gammal gubbe, låt vara med stor lifskraft och hetsigt blod — hon rodnade vid tanken på hans stormande smekningar och tänkte i samma drag en ny tanke, vid hvilken hon rodnade ännu mera: huru skulle sådana smekningar smaka — af en ung man, en ung, vacker, lidelsefull man?

Då dylika tankar kommo öfver henne, satte hon sig vanligen i en svällande divan, blundade och lät underliga bilder passera för sin inre blick; hon kände så besynnerliga sprittningar i sin kropp, hon förde sitt rosiga pekfinger till sina läppar och kastade slängkyssar mot ett inbilladt föremål, under det blodet steg i brännande vågor till hjerta och hufvud.

Men ibland kom det öfver henne helt andra funderingar; var hon skyldig assessorn tack för alla dessa nya beqvämligheter? En röst inom henne sade: nej, du har med hans tillhjälp öfvergifvit dina föräldrar, gömt dig för dem, du

har öfvergifvit ditt ärliga arbete, du är ingen hederlig flicka längre!»

Till en början lät den plågsamma rösten ofta höra sig, men den tystnade så småningom. Vällefnad och lättja bringa samvetet lätt till ro, och i deras sköte gror fröet till moraliskt förderf fortast. Hon tröstade sig med, att ödet hade slungat henne in i denna ställning, och nu var det ju i alla fall för sent att återvända till föräldrarne.

Det förhållande, i hvilket hon befann sig till den gamle mannen, hvilken hon ej gerna kunde älska och hvilken dessutom var gift, var redan från början ohållbart; de hemliga tankarne på andra friskare njutningar i mera obunden frihet vunno allt mera insteg hos henne.

Hon började alltså bedraga sin älskare, under det hon ändock sorgfälligt uppehöll skenet af trohet för att ej mista sin lugna och säkra ställning, till hvilken hon när som helst kunde draga sig tillbaka.

Hon träffade en afton på Drottninggatan en f. d. kamrat på fabriken, den blonda, yppiga Lisen Ferm, om hvars besynnerliga och ofullständiga konstruktion i ett alldeles särskildt kroppsligt afseende Elsa redan vid tiden för fabriksarbetet, trots sin oskuld och naivetet, ej varit alldeles okunnig.

Lisen hade blifvit en komplett skönhet och lemnat fabriken. Återseendet var glädt. Lisen följde Elsa upp i hennes våning och drack vin.

»Hvad gör du nu för tiden?» frågade Elsa.

»Ja, om du det finge veta — hvad gör du själf?» storskrattade Lisen och såg menande på Elsa. »Jag roar mig, jag njuter, jag använder mina små behag på ett förståndigt, inkomstbringande sätt . . . .»

»Du?» afbröt Elsa med skarp betoning och fäste en genomträngande blick på Lisen.

Denna rynkade missnöjd ögonbrynen, kastade bort cigaretten, slet upp sitt lif, krängde af ena ärmén och sträckte med en både stolt och vållustig åtbörd ut en mjölkvit arm, som afslutades i en klassiskt formad hand med smala, hvita fingrar.

»Har du sett ett finare skinn? Aptitligt eller hur? Tror du inte att det fins kysslystna sybariter, som hellre . . . förstår du mig?»

Elsa rodnade och vände sig halft bort; hon hade ej klart för sig, hvad ordet »sybariter» betydde, men hon anade något så när Lisens mening.

»Hör du Lisen,» utbrast hon slutligen med högröda kinder, »jag qväfs i det här lifvet, jag vill ha luft — komma ut begriper du . . .!»

Lisen smålog och riktade under halfslutna ögonlock en lång blick på Elsa.

»Du är nästan för vacker, ditt troll, att ha till medtäflarinna«, sade hon omsider, »men jag är ju vacker också — och det fins tillräckligt med gourmander, älskare af sällsynheter,

förstår du, ha, ha, ha, för mig — kom därför, du skall få luft! — Och hon kysste Elsas röda läppar och bet i dem, under det hon ideligen skrattade. — —

Elsa fick luft! Hon frossade i kärlek. Lisen var medelpunkten i ett »litet, men utvaldt» kotteri af glada ungdomar, representerande båda könen. Hit blef Elsa förd och gjorde genast furore med sin skönhet

Denna lokal var belägen i det beryktade huset n:o 00 vid en af Hoparegränderna i staden. Man skulle af denna lägenhets ruskiga yttre haft haft svårt att tänka sig, att inom dess murar funnos präktiga salonger med all nutidens komfort och lyx, att nästan hvarje afton en massa utsökt välklädt och delvis bildadt folk här samlade sig för att i de mest raffinerade njutningar ofira åt spelets, vinets och kärlekens gudomligheter.

Nedre botten, vettande åt sjelfva gränden, upptogs af en simpel bordell, der stadens slödder hade sin förnämsta samlingsplats. Der fans både »lilla» och »stora helvetet», benämningar på tvenne till serveringsrum apterade salar, der hvarje natt de förfärligaste och råaste orgier firades, utan att dock ett ljud trängde ut genom den grå byggnadens massiva murar och berättigade den vakande ordningsmakten att ingripa.

Längst innanför serverings- och smårummen och i förbindelse med dessa låg en danssalong med utsigt åt och ingång från en af de angränsande gränderna. Då dansnöjen egde rum med

vederbörligt tillståndsbevis, släpptes den i platsens öfriga hemligheter oinvidga publiken in genom denna entré, och förbindelsen med de andra rummen tillbommades så behändigt, att polisen trots sina ans rängningar ej kunde upptäcka den minsta gemenskap med den illa kända och strängt öfvervakade bordellen och därför ej heller kunde finna anledning att förbjuda dansöjet, för så vidt detta nota bene ej antog allt för vild karaktär — något, som dock rätt ofta inträffade.

Kring öfre delen af salongens väggar var ett slags rutverk anbragt som prydnad; till sitt yttre mycket oskyldigt, gömde detta galler bakom sig en mängd små loger, från hvilka personer, sjelfva osedde, kunde betrakta dansöjet der nere.

Mer än en förnäm dam, som gjort sig förtrolig med denna egendomliga byggnads hemligheter och i djupaste tysthet med guldets tillhjälp träffat öfverenskommelse med lägenhetens värdinna, hade från dessa griljerade loger tillfredsställt sin nyfikenhet och sin lust efter rafflande skådespel. — »Afrodite»-sällskapets samtliga medlemmar hade fritt tillträde till dessa platser och besökte dem ofta för att genom åskådande af dräggens stormande orgier pigga upp sina af mera förfinade utsväfningar domande nerver.

Ett och samma fruntimmer, en f. d. teaterstatist och f. d. älskarinna till en högt uppsatt person, rådde om dessa båda till sin yttre karaktär så olika venustempel. Och så väl skötte

hon sin aflär, att trots polisens alla energiska försök att uppdaga något, som kunde tjena till anledning att göra slut på »etablissementets» tillvaro, ordningsmakten städse fick lång näsa efter sina husvisitationer och måste lemna henne i fred.

Ingenting lyckades den upptäcka, hvarken fallluckorna för spelborden, dolda gångar och trappor eller hemliga rum, som saknade fönster och som voro afsedda att dölja af rättvisan förföljda personer, tjuvgods o. d. Pöbeln, som besökte bordellen, stod äfven i ett slags frimurareförbund med värdinnan, den hatade lika mycket som hon polisen och skulle hellre ha underkastat sig tortyr än pratat bredvid munnen.

Om »Afrodite»-sällskapets tillvaro hade bordellens kunder knappt någon kännedom. Polisen ännu mindre. Man såg ofta fint klädda personer af båda könen i gränden senare på aftnarna, en och annan dröska stannade i dess grannskap, damer med tjocka flor och eleganta ungherrar med pelskragarne högt uppvikna och hattarne djupt neddragna öfver ansigtens ilade med brådskande steg mot det beryktade huset. Åtskilliga detektiver, som hade haft sina aningar och misstankar, hade velat vara med på ett hörn och förföljt någon af de brådskande vandrarne för att om möjligt utröna hans mål och ärende. Den förföljde hade helt enkelt gått in genom en mindre port, som hastigt slöt sig om honom, och begärde detektiven af den qvinliga portvakten att

få komma in, tilläts detta gerna. Han fördes en trappa upp och tillfrågades, huru dyrt rum han ville ha, ty det var äfven hotell i lägenheten; han fick se hvartenda rum i den lilla korridoren, om han ville, han fick välja på några rum å nedre botten, om han hellre behagade bo der o. s. v.

Det var ju naturligtvis bara ett hotell, den här inrättningen, och den person, han nyss sett, var endast en gäst, naturligtvis! Denne bodde i det och det rummet och ville nu vara i fred för att gå och lägga sig etc.

Mot sådana förklaringar var naturligtvis icke mycket att invända. Detektiverna fingo regelbundet gå med oförrättadt ärende från sin expedition, och slutligen tröttnade man på de fruktlösa upptäcktsförsöken och lemnade »hotellet» i fred. Husets egarinna var för listig och poliserna voro för väl igenkända, för att hon skulle släppa dem lösa på sig.

Men vi återvända till byggnadens »allra heligaste», dess aristokratiska samhälle, den klubb, der Elsa gjorde sin lärospån i »high lifes» mest raffinerade utsväfningar, der hon ändtligen fick gifva fritt aflopp åt sina sedan länge väckta och länge återhållna lidelser, der hennes passionerade natur fick rasa ut i vållustga nöjen, d. v. s. vi återvända till »Afrodite»-sällskapet för att något tala om dess konstituerande grunder och sammansättning.

Kotteriet bildade ett slags hemlig klubb, hvilken hade regelbundna sammanträden i särskild lokal, der man dansade, spelade, drack, älskade . . . .

Hvarje nyintagen medlem fick heligt förbinda sig att hålla klubbens tillvaro och dess medlemmars namn hemliga. Ingen öfver 40 år på manssidan och 30 år på kvinnosidan intogs.

Nya medlemmar invaldes på följande sätt: då någon af de förutvarande medlemmarne funnit en lämplig person, såsom t. ex. Lisen fann Elsa, och han eller hon iklädde sig full garanti för denna, introducerades personen.

Vid dylika val iaktogs naturligtvis den mest minutiösa urskilning, på det att icke t. ex. två gifta eller trolöfvade personer skulle sammanträffa i sällskapet, eller eljes någon vinna inträde, som misstänktes vilja spela spion och förrädare. För resten påträffades här bredvid firade teaterdamer och elegantare demimond damer äfven kvinnor och gifta kvinnor ur den bättre societeten.

Maskerad person, som medlem tillfälligtvis medförde, och för hvilken denne inför styrelsen garanterade, hade inträde, sedan han inför klubbmästare och två vittnen först demaskerat sig; och maskhemligheten respekterades sedan obrottsligt.

Njutningslystnaden, här tillfredsställd under de angenämaste och mest vexlande former, samt en viss solidaritetskänsla sammanhöll länge i djupaste tysthet detta sällskap, som, om det varit mindre väl organiseradt, bjudit på mindre ut-

sökta nöjen och mindre försigtigt rekryterat sig, lätt och snart skulle hafva upplösts.

Klubbens namn var helt enkelt *A.*, som till damernas ära betydde *Afrodite*, kärlekens gudinna.

Vi sade, att Elsa njöt i fulla drag, men med sin snabba uppfattningsförmåga lärde hon äfven i denna krets ett förfinadt sätt och en älskvärd konversationston. På samma gång undergick dock hennes inre en förändring till det allra sämsta. I denna atmosfär måste hon förlora äfven den sista skymten af qvinlig blygsamhet, men så mycket grundligare göra sig förtrogen med lögn och hyckleri.

Hon utvecklades så småningom till en listig, kallt beräknande, i förställningskonsten durchdrifven kokott.

Assessorn lyckades hon alltjämt hålla i okunnighet om sina nya förbindelser; åh, hvad hon var uppfinningsrik och lycklig i sina lögner! Gubben formllgen krälade i stoftet för den tillbedda och misstänkte intet. Men han förundrade sig stundom öfver den förändring, hans mätresse undergått. Det var ej samma sprittande, lifliga, naiva och rosenkindade flicka som förr. Hon hade blifvit blek och altvarlig, det var något förnämt öfverlägsat i hennes hållning, och en viss distingerad trötthet utmärkte hela hennes sätt att vara och föra sig. Men assessorn var förtjust.

»Hon är den ställigaste qvinna i Sverige,»
utbrast han, då han betraktade henne, »aristokra-
tiskt nobell.»

KAP. III.

Skönheten besegrar fördomen.

Assessorn kom en dag upp till Elsa med andan i halsgropen.

»Vet du hvad, min unge? — Min hustru, den stollan, vill ha en sällskapsdam. Tänk, att den gången hade hon en tokig idé, som inte är så tokig för mig — om du vill?»

»Nå?»

»Begriper du inte?» fortfor han lifligt. »Du skall blifva det; ingenting skall misstänkas, för resten är min hustru fördomsfri. Jag har dig nära, jag ger dig egen våning i vårt hus. Hon annonserar nu. Du svarar på annonsen genom att infinna dig. Tro mig, hon tar dig tvärt, hon är galen i vackert folk af båda könen, ha, ha, och följer alltid det första behagliga intrycket. Och hvem kan väl lemna behagligare intryck än du? Kom bara! Nå?»

Under det Elsa med sina hvita fingrar trummade mot bordsskifvan, öfvertänkte hon i en hast skälen för och emot,

Männ' tro detta ej vore ett medel att vinna inträde i de bästa kretsar? Helt visst! Hon skulle bli firad, ah, här öppnade sig stora perspektiver . . . .!

Med ett småleende, som slungade gubben till hennes fötter, räckte hon honon handen, som han öfverhöljde med kyssar, och svarade: »jag kommer!»

Elsa kom, besågs och segrade.

Fru Cecilia Rentz blef alldeles förtjust i den sökandes magnifika personlighet.

Assessorskan var sjelf omkring 24 år, vacker, reslig, blond, med svarta ögon, som sprutade af otämd lefnadslust. Hon ansågs extravagant ända till ytterlighet, ehuru man egentligen ej kommit på henne med några galanta äfventyr.

Hon var en gåta för alla. En vulkan af lidelser tycktes vara i ständigt utbrott i hennes inre, hvarje hennes rörelse vittnade om en till ytterlighet gående sinlighet, och i hennes svarta, eldiga ögon läste mången ung man en verld af löften: »kom, kom!» — men närmade han sig, förvandlades vulkanen plötsligt till en isstod, och ur de svarta ögonen ljungade ett: »bort, när-gångne!» Och man lydde, kufvad och nästan skräckslagen af den repulsiva kraft, som vid dylika tillfällen utströmmade från hela hennes väsen.

Hon var en farlig, tjusande circe, som blott lockade, men aldrig tillfredsställde, och hon sådes

ha]ej blott otaligas hjertequal utan äfven en och annan olycklig tillbedjares lif på sitt samvete.

Mellan Elsa och Cecilia knöts ett egen-
domligt band, knappast af vänskap, snarare af
ömsesidigt hemligt förstånd. De voro båda intelli-
genta qvinnor och genomskådade hvarandra strax.

Då assessorn första gången vid bordet
knappt kunde lägga band på sina känslor vis å
vis den nya sällskapsdamen, flög något liknande
en ansats till ett flatskratt öfver den vackra fruns
ansigte.

Efter middagen, då assessorn gått, fattade
Cecilia sin nya sällskapsdams hand, ledde henne
till en emma och slog sig sjelf ned midt emot.

»Ni är förtjusande vacker!» sade hon med
ett eget leende, under det hon fäste en genom-
trängande blick på Elsa, »men ni är äfven en
qvinna med hufvud, låt oss vara vänner,» hon
fattade åter Elsas hand, »vi komma bestämdt att
mycket bra förstå hvarandra. Låt min man gerna
se på er, ha, ha, jag bryr mig ej om ett miss-
tänka något. — Säg *du* till mig, jag vill göra
det samma med dig!»

Hon steg upp och kysste Elsa.

Då Elsa härvid kände hennes armar om
sin hals, erfor hon intrycket af att vara omsling-
rad af en orm. Så förhårdad hon än var, känd-
de hon sig både beklämd och tjusad af denna
omfamning, och hon ryste lätt med en förkänsla
af någon dunkel, för handen varande fara.

I assessorns hus rådde merändels ett intensivt sällskapslif. En ny magnet fanns der nu. Allt hvad manlig ungdom hette svärmade kring den vackra Elsa Schybeck.

»Hvem är hon — hvar har hon kommit ifrån — hvad är *det* för en familj?» hviskades bland damerna, som förtärdes af afund. — »Hm, assessorn har nog . . .» o. s. v., förmodade somliga.

Damerna, unga som gamla, rynkade näsan, drogo förnämt åt sig klädningen, då Elsa närmade sig och sökte de sätta skandalhistorier i gång; men förtälet strandade mot den allmänna okungheten om den unga flickans föregående; ingen kunde hitta på något förklenligt för henne. Hon var och förblef »prinsessan från okänt land», som en af herrarne uttryckte sig.

Kavaljererna frågade och forskade ej, de blott tillbådo och solade sig i glansen af Elsas blickar.

Elsa själf uppträdde blygsamt, men med en viss respektgivande värdighet, konverserade ledigt och lugnt, undvek med fyndighet alla de ämnen, den hennes bristande bildning kunde förråda sig, och gaf på det hela intrycket af en väluppfostrad, taktfull ung dam.

Fru Cecilia endast log, då hon såg den hyllning, som egnades Elsa. Hon såg alls ej ut, som hon kände sig, undanskymd.

Assessorns rol var svårare, men han redde sig hjälpligt nog, och lade han sina känslor nä-

gon gång allt för öppet i dagen, räknades sådant blott som uttrycket af hans vanliga, kända courtoisie. Elsa höll sig för öfrigt stelt afmätt inför sin älskare, och assessorn smickrade sig med, att hon gjorde detta för skenets skull och icke utan uppoffring.

En sak tyngde på Elsas sinne. Tänk om hon på någon af dessa soiréer, baler och mottagningar i assessorns hus skulle träffa någon från »Afrodite»-sällskapet! Hon hade ej besökt detta på länge; ur kärlekens armar hade hon slitit sig för att kasta sig i äregirighetens. Ja, hon måste stryka ett sträck öfver det föregående, hon skulle tillkämpa sig en plats i societeten, hon skulle göra ett parti, vinna ett ansedt namn, och sedan . . . ja, sedan kunde man synda med lugn.

Hon träffade verkligen på en kostymbal en af A:s qvinliga medlemmar. De vexlade blott en blick och ett artigt småleende, som betydde ungefär så mycket som så: »förräder du mig, så förräder jag dig!»

Från denna stund var Elsa lugn i det afseendet.

KAP. V.

Marken undermineras.

Balen hos assessor Rentz nalkades sitt slut. Det var endast kottiljongen, som återstod.

En ny gäst inträdde, hvilken för värdinnan under många bugningar ursäktade sig därför, att han råkat komma så sent.

Fru Cecilia tycktes erfordra ett obehagligt intryck af den nykomne. Nästan vårdslöst nickade hon åt honom, utan att räcka honom handen.

Han drog sig tillbaka och lutade sig mot en fönsterpost, under det han betraktade de dansande, som placerat sig på stolar rundt omkring salongens väggar i afvaktan på, att musiken skulle spela upp.

Elsa satt i salongens fond bredvid en ung man med ädelt och allvarligt utseende. Han talade med hviskande röst och påfallande ifver till den unga flickan, som tycktes uppmärksam och en smula oroligt lyssna till hans ord. Hennes blick var nedslagen, och hon föreföll sig ej riktigt lik; på hennes eljes bleka kinder bredde sig efter hand en bjert rodnad, och då hon lyfte sina ögon mot den unge mannen, som tydligen framställt en vigtig fråga, lästes ett tveksamt,

nästan blygt och på samma gång smärtfullt uttryck i hennes blick, under det hela hennes ansigte afspeglade ett betryckt allvar.

TVå par kolsvarta ögon voro i denna stund riktade på henne. Från motsatta ändan af salongen fixerade henne Cecilia med ett besynnerligt, halft gäckande småleende.

Och stödd mot fönsterposten med armarne i kors, lät den nykomne gästen sina blickar stadigt hvila på samma grupp.

Musiken spelade upp. Fru Rentz jemte sin kavaljer dansade, åtföljd af andra par, ut i salongen. Elsa reste sig och fattade sin moitiés arm. Hennes blick mötte nu främlingens. Hon kunde med knapp nöd qväfva ett anskri, hon blef dödsblek och vacklade.

Gud, dessa förfärliga ögon, hvar hade hon sett dem? Jo, den der natten!

»För Guds skull, fröken Elsa,» hviskade hennes kavaljer, »hvad står på? Kom genast med mig in i vinterträdgården, der är svalt!»

Hon lät sig ledas dit. Ingen mer än mannen med de brinnande ögonen lade märke till deras försvinnande. — —

Elsa sitter jemte sin kavaljer i en liten tät berså af lager och slingerväxter i vinterträdgården. Han håller hennes hand mellan sina båda och blickar med ousäglig ömhet på den unga flickan.

»Och hvarför icke, dyra Elsa?»

Elsa tiger; hon känner märkvärdigt nog liksom ett stygn i bröstet, då hon tänker på, att denne unge hederlige man, som ju intet vet om hennes lif och ställning, nu för tredje gången med den varmaste innerlighet beder om hennes hand. En dylik känsla af vekhet och betänklighet har hon ej förr erfarit. Hon har försökt att ruska af sig sina skrupler, men det vill icke lyckas henne. Bäsnynerligt! Hon måste bestämdt älska honom; hon är som en annan meniska i hans närhet. Hon är blyg och försagd, och hon känner sig brottslig och ovärdig. — Nej, han får ej uppoffras, han är för god åt henne. Han är fattig, hans namn är endast John Bergå, han är endast hofrättsnotarie — men han är ändock för god åt henne.

En oförklarligt bestämd röst inom henne säger: »du har ej rätt till honom, det vore ett bedrägeri; tag hvilken anuan som helst, här är en förfärlig olycka å färde.»

»Herr notarie,» säger Elsa och stiger upp, »man kan märka vår frånvaro, låt oss gå.»

»Svara mig först, svara mig, älskade flicka . . .»

»Låt mig slippa att svara nu, jag kan det ej nu . . . kanske sedan!» tillfogar hon med en blick af återhållen ömhet. »Gå, gå, min herre! Gå ditåt, jag går åt motsatt håll; ingen får ana vår tète à tète . . .»

»Således, Elsa . . .!»

»Gå; gå, kottiljongen är snart slut!» säger Elsa mildt och trycker hans hand.

Med glädjestrålade ansigte ilade den unge mannen ut ur vinterträdgården i den anvisade riktningen.

Men Elsa dröjde, ett rof för tusen stridiga och marterande känslor. Med handen för ögonen lutade hon sig mot en blomstersirad pelare. — Nej, nej, ännu hade hon dock *något* af samvete kvar, han skulle nog snart dessutom glömma henne — men *hon* . . . ? En kvalfull suck, lik en snyftning, riste hennes inre.

»Nej, jag måste väl gå in!» sade hon omsider halfhögt.

I samma ögonblick hon såg upp, stod mannen med de brinnande ögonen framför henne.

Hon studsade som vid anblicken af en ond ande, under det en dödlig blekhet spred sig öfver hennes ansigte.

»Jag tycks förskräcka er, min fröken!» sade främlingen sakta med ett obehagligt leende. »Jag vet hvarför. Men låt det der vara glömdt, ni vet!»

»Hvad är det, som jag vet?» frågade Elsa med återvunnen fattning och isande köld, »jag vet *ingenting* alls, hör ni det. Jag känner er ej, min herre!»

Och då hon med en drottningens stolthet vände honom ryggen, bugade han sig och sade:

»Mitt namn är eljes medicine doktor Georg Thelman, . . . ett ögonblick blott, min fröken . . .!»

Hon hade redan gått.

»Hon är oskadlig och *vill* inte känna mig och fruktar mig,» mumlade han, »det är bra, men jag *känner* henne och behöfver icke alls frukta henne — och det är bättre! Snart skall spelet vara klart!»

Då balen var till ända och Elsa genom en korridor, som ledde förbi köket, gick upp i sin lilla våning, stack en medelålders qvinna ut sitt hufvud genom köksdörren.

»Ja, det var hon, och i detta hus, der *han* är! Jesus, hvad vill detta säga?» pustade qvinnan.

»Hur är det, kära madam?» frågade köksan, då hon såg qvinnan halft vanmäktig digna ner på en stol i köket.

»Om mamsell tillåter,» sade qvinnan med ostadig röst, »kommer jag igen en annan dag och får min betalning.» — Med stapplande fjät aflägsnade hon sig, sedan hon kastat ett kläde öfver hufvudet.

Kap. V.

En skräckfull natt.

Det är midnatt. Elsa har ännu ej lagt sig. Tyst och stirrande sitter hon med de hopknäppta händerna i sitt knä på en liten låg soffa.

Framför henne har assessorn knäfallit; han tigger och beder med de allra ömmaste tonfall i sin röst, han kysser, han rent af slickar sin älskarinnas sammetsmjuka händer och armar, som ännu äro lätt fuktiga af den genom dansen stegrade transpirationen. Kallsvetten perlar på hans panna, hela hans kropp skakas som af elektriska stötar, hans mun är vidöppen, hans ögon tindra af sialighet, han tyckes formligen rusad af den skönhets- och vållustdoft, som utströmmar från den förtrollande qvinnan.

»Elsa du är förfärligt grym!» hviskar han med passionerad, skälfvande röst, "hvad går åt dig i afton, du är dig så olik . . . gör mig öj vansinnig . . . jag förgås . . .»

Han ville slå armarne om Elsas midja, men flickan stötte honom med vedervilja ifrån sig.

»Lemna mig, jag ber dig!» utbrast hon nästan förtviflad och borrhade in sitt hufvud i soffhörnet. »Jag har hufvudvärk, gå, om du håller af mig . . . gå för guds skull!»

»Besynnerligt!» mumlade assessorn och reste sig upp. Han var nu förargad. »Satans nycker! Men det går väl öfver!»

Han närmade sig dörren, vände sig ännu en gång och blickade halft förtretad, halft bedjande på flickan.

»Gå!» utbrast hon ånyo och gjorde med handen en befallande rörelse.

Assessorn gick,

Elsa reste sig och gick af och an på det mattbelagda golfvet. Tunga suckar arbetade sig fram ur hennes barm, tårar rullade utför hennes kinder, och hon vred sina händer som en till djupaste förtviflan bragt menniska.

O, hvilket förfärligt, hvilket uselt, hvilket lögnaktigt lif, hon fördel! Huru länge skulle detta bära sig? Hon kände, att det nu ej kunde fortvara länge, hon erfor en allt vissare aning, att en katastrof förestod, en förskräcklig katastrof, som med ens skulle rifva ned den byggnad af lögn och förställning, hon så mödosamt och med så stor skicklighet upptimrat. Hon stod ju nu i strid med sig sjelf; hon hade fört blott haft yttre motstånd, yttre fiender och svårigheter att öfvervinna; nu hade hon sitt eget svaga hjerta, sina egna stormande, ömma känslor att öfvervinna. Och det skulle nog blifva svårare än allt annat. Och lyckades hon ej deri — ja, då vore detta liktydigt med upptäckt af hela hennes föregående.

Denne gamle man, redan nu halftokig af kärlek, skulle vid första misstanke om, att hennes hjerta tillhörde en ung man, i ursinnig svart-sjuka för hela världen skrika ut, hvem hon vore, och stöta ut henne på gatan — och John Bergå skulle då med vämjelse och förakt vända henne ryggen.

Och äfven om intet blefve upptäckt — kunde hon räcka denne man sin hand, kunde hon det med godt samvete? Ha, ha, samvetel

Hur mycket hade hon egentligen haft af den sorten, det var ju löjligt af henne att tala om samvete — och dock, i detta fall erfor hon verklig samvetsqual; hvad medvetandet om dåliga handlingar, utsväfningar och all slags förnedring icke förmått väcka hos henne, det hade plötsligt väckts af den första rena kärleken; med den föddes samvetsqual och betänkligheter, genom den upplystes hela hennes inre som af en blix, och hvart hon blickade i sin själs djup kunde hon ej se annat än brottslighet och ovärdighet.

Hon betäckte ansigtet med sina händer och gret, så att hon tyckte att hennes hjerta sönderslets, och hon skulle ej hafva förvånats, om hvarje tår varit en blodsdroppe.

En lätt knackning på dörren hördes.

Elsa hade knappt hunnit torka sina tårar och tvingat sitt ansigte till det vanliga lugna uttrycket, förrän dörren öppnades och fru Cecilia inträdde, iförd ytterkläder och djupt beslöjad.

Cecilia slog tillbaka slöjan och kastade sig i en kåsös.

Elsa blickade förvånad och orolig på den besökande.

»Någon har visst varit här för en stund sedan», började Cecilia i en sarkastisk ton och med ett spefullt småleende. »Seså, tro ej, att jag bryr mig om dylikt», fortfor hon med en axelryckning, då hon såg Elsas bestörtning. »Jag kan gunås inte gratulera dig till din eröfring, det der tala vi ej vidare om. — Jag kan ej

sofva, lät oss språka! — Elsa, hvad var det i för en mystisk byggnad vid en gränd i staden, du steg in sent en qväll för precis fjorton dagar sedan?»

Elsa bleknade och grep tag i soffkarmen, som om hon velat taga stöd för att icke falla. O, himmel, huru visste hon . . . ?

»Jag såg dig», fortsatte Cecilia, »ja, det var du, eller hur?» och hon borrade sina svarta, underligt glödande ögon i den af fasa förlamade Elsa.

»Vill du föra mig dit, Elsa?»

»Vet du, hvad det är för ett ställe, vet du . . .» stammade Elsa och drog efter andan.

»Ja, jag tror mig veta det, ett spelhelvete längst upp, och längst ned en — bordell!»

Hon hade rest sig upp och stod framför Elsa. Hennes underliga, sinligt brännande ögon tycktes utöfva en magnetisk verkan på Elsa, som satt orörlig och i stel häpnad stirrade på den besynnerliga kvinnan. Cecilia lade armarna på hennes axlar, lutade sig så tätt intill henne, att hon kände hennes heta andedrägt mot sina läppar.

»Bort med all förställning», hviskade hon, »jag vill dit — jag vämjes, jag äcklas åt dessa salongsnarrar, jag vill en gång — hur skall jag säga det — ha en rå, uppfriskande, äfventyrlig omvexling . . . Jag är trött på de fadda retelserna i qvafva boudoirer, jag vill lära känna . . .

lasten; jag har rullat mig tillräckligt på ejder-
 dun . . . jag vill en gång rulla mig i . . . dyn,
 förstår du . . . jag tycker ej om dessa lena
 hattass-smekningar . . . jag vill en gång qväf-
 vas i ett brutalt, rått famntag af starka, ludna
 armar . . . ah, jag skulle låta mig misshandlas,
 blott jag finge den der hårdhända, lifskraftiga
 gymnastiken . . . hör du, led mig dit, jag blir
 galen i detta lif . . .“

Elsa befann sig liksom under irflytandet
 af en förtrollning; med sina fina händer knep
 Cecilia så hårdt i hennes axlar, att ett rop af
 smärta undföll henne, och härmed väcktes hon
 ur sitt dvalhka tillstånd.

Hon rusade upp. — Hon kände med
 sig, att hon felat mycket, men hon måste dock
 med en rysning erkänna, att detta vidunder till
 qvinna stod ännu lägre än hon sjelf. Hvad
 kunde förmå henne till en sådan önskan? Var
 hon galen?

”Nå?” frågade Cecilia med gnistrande ögon
 och vidgade näsborrar, ”vill du? Eljes går jag
 ensam! Jag måste, hör du, jag måste ut . . .
 . . . ut! Och sedan förråder jag dig, hör du
 det!” hväste hon mellan sammanbitna tänder
 och stampade med foten i golvet.

Likt en tiger, färdig till språng, smög hon
 sig fram mot Elsa, som änyo kände sig liksom
 förhexad och förlamad af denna hemska eld-
 blick.

Som hon gått i yrsel, vacklade Elsa fram mot en garderob, från hvilken hon tog ut en lång pelskappa, en hatt och en slöja. Hon visste knappt, hvad hon gjorde, hon kände sig liksom omhvärd och styrd af den förfärliga blicken; hon klädde sig helt mekaniskt.

"Mitt lif är dömdt till förbannelse," kom det otydligt och med feberaktig brådska öfver hennes läppar, "just nu, då jag ändock trodde, att mycket skulle kunna ändras . . . Nej, nej, det kunde ju ej blifva annat än något förfärligt . . . förlåt och glöm mig, John!"

(Forts. o. slut i nästa häfte.)

